

‘Als we acteren, zijn we niet langer vader en dochter’

Theater als een familiebedrijf: Warre Borgmans en zijn dochter Julie

Ze weet nog niet of ze in het theater verder wil, maar de kans om met haar vader op het podium te staan, die kon ze niet laten liggen. En hij? Hij vindt het heerlijk en droomt stiekem zelfs van meer: een voorstelling met zijn beide kinderen. Warre en Julie Borgmans over theater als familiebedrijf.

Warre: ‘Ik ben niet zo’n family man’

Julie: ‘Je was gewoon een goede papa’

Griet Plets

Een bloedneus, daar moet ze meteen aan denken als ze het over hun eerste keer samen op het podium heeft. Tijdens de show van de dansschool Arabesque was dat, waar ze jarenlang ballet deed. Haar vader speelde Walter Van Beirendonck - goed vermomd, dat spreekt - en ze praatten samen de show aan elkaar. ‘Tot ik plots op de scène een bloedneus kreeg. Daar stond ik dan. Maar jij had, zelfs in je Van Beirendonck-kostuum, een zakdoek in je broek zitten.’

Warre Borgmans (54) schuift wat ongemakkelijk op zijn

stoel - hij kan zich het voorval niet herinneren. Maar hoe het voelt om met zijn dochter op het podium te staan, dát des te beter: twee jaar geleden waren ze samen in de film *Blinker* te zien en volgende week staan ze op de planken in *De blinde koning*, een voorstelling van en door - *it's all in the family* - hun neef Dimitri Leue.

Theater als een familiebedrijf, hoe voelt dat?

Julie (20): ‘Voor ons is het vooral een non-event. Dat hij mijn vader is, maakt op het podium weinig uit. Al heeft het zijn voordelen: je hoeft elkaar niet meer te leren kennen, je weet welk vlees je in de kuip hebt.’

Warre: ‘Op het podium zijn we niet langer vader en dochter, maar twee acteurs die een rol spelen. Zelfs al is dat, zoals in *Blinker*, de rol van vader en dochter. Ik speel in die film niet zoals ik echt ben, en zij ook niet. Maar ik vind het wel fijn dat we elkaar in die theater- en filmwereld vinden. Dat zij affiniteit heeft met wat voor mij mijn tweede thuis is geworden. Ook omdat we elkaar thuis minder hebben gekruist, ik was altijd zo’n druk bezet mannetje. En dat halen we nu, op het podium, een klein beetje in.’

Geef je als vader voortdurend tips aan je dochter?

Warre: ‘Niet meer dan bij iemand anders. Ik heb te vaak meegemaakt dat spelers dichtklapten door bepaalde opmerkingen. Ik heb dat zelf ook. Ik zou het erg lastig vinden als iemand te dicht op mijn huid

zat en me voortdurend comandeerde: neen, dat is verkeerd, doe dit.’

Julie: ‘De situatie in *De blinde koning* is bijzonder omdat we op de scène niet rechtstreeks met elkaar te maken hebben: de hoofdrollen worden gespeeld door papa, Dimitri (Leue, red.) en Pieter (Embrechts, red.) en ik sta vooral als danseres op het podium. Maar ook in *Blinker* heeft papa me weinig raad gegeven. Of toch niet op de set. Thuis zei hij wel eens: Die “a”, Julie, doe iets aan die “a”!’

Is het moeilijker om elkaar als familie feedback te geven?

Julie: ‘Dat vind ik niet. Ons grote voordeel is dat we als vader en dochter geen ruzierelatie hebben. Anders was het veel moeilijker geweest om uren met elkaar te repeteren en op hetzelfde podium te staan. En ik moet daar ook eerlijk in zijn: als hij niet mijn vader was geweest, dan had ik hier wellicht niet gezeten.’

Borgmans heten is dus niet alleen vloek, maar ook een zegen?

Julie: ‘Ik vind dat een moeilijke vraag, omdat ik mijn ambitie nog niet zo serieus neem. Ik studeer nog - ik zit in mijn derde bachelor Spaans-Theaterwetenschappen - en ik weet absoluut nog niet wat ik wil doen. Af en toe iets meepikken, zoals nu *De blinde koning*, vind ik prima, maar er is weinig kans dat ik hetzelfde ga doen als mijn vader.’

Waarom niet?

Julie: 'Omdat ik geen echte acteerampten heb. (stilte) God, ik weet het allemaal nog niet. Ik ben gewoon beginnen te studeren en ik vind het nog altijd interessant. Ik heb het grote voordeel dat mijn ouders me de tijd gunnen om te ontdekken wat ik wil gaan doen. Ik hoef voorlopig nog niet te kiezen.'

Warre: 'Mijn vrouw en ik willen haar absoluut niet in de ene of andere richting pushen. Maar het is wel fijn dat ze kansen krijgt. Voor De blinde koning hadden we een meisje nodig dat kan dansen en gevoel voor theater heeft, en dat meisje diende zich op een schoteltje aan. Anders waren we gewoon naar een danseres op zoek gegaan. Met het risico dat we iemand hadden geselecteerd die nadien toch niet aan de verwachtingen voldeed.'

Je hebt in interviews wel eens gezegd, Warre, dat je thuis niet gestimuleerd werd in je acteerampten. Probeer je je kinderen wel aan te moedigen in wat ze doen?

Warre: 'Die impulsen zijn aanwezig in huis, maar ik doe er zelf weinig moeite voor. Ik ben bijvoorbeeld veel met muziek bezig, maar of mijn kinderen dat nu oppikken of niet...'

Julie: 'Ik vind het soms spijtig dat je ons daar niet wat meer in begeleid hebt. Gisteren bijvoorbeeld waren we aan het praten en toen besepte ik plots hoeveel namen van muzikanten je wel kent en hoeveel muziek je in huis hebt. En toen dacht ik: waarom heeft hij niet wat vaker gezegd: Julieke, dit cd'tje, daar moet je echt eens

naar luisteren. Natuurlijk ligt het ook aan mij, want als ik echt in muziek geïnteresseerd was geweest, dan had ik zijn kamer wel binnenstebuiten gekeerd en alles beluisterd. Maar toch. Mijn muziek: dat was MTV en de Spice Girls.'

Warre: 'Ja, dat is een fout van mij. Ik vind het ook spijtig dat ik Julie en haar broer niet meer heb aangemoedigd om een muziekinstrument te leren. Ze hebben allebei wel een korte periode notenleer en muziekles gevolgd, maar ze hebben afgehaakt en ik heb niet genoeg moeite gedaan.'

Omdat je ze niet wou pushen?

Warre: 'Vooral uit luiheid.'

Julie: 'En doordat je het zo druk had.'

Je vindt het leuk dat je dochter affiniteit heeft met wat je doet, maar je hebt je neef Dimitri Leue indertijd wel afgeraden om een acteeropleiding te volgen omdat veel acteurs zo moeilijk aan de kost geraken. Zou je het Julie nu afraden?

Warre: 'Ik zou haar niet tegenhouden. Maar ik denk wel dat het voor vrouwen nog harder is, omdat ze vanaf een bepaalde leeftijd veel moeilijker aan rollen geraken. En specifiek in het geval van Julie denk ik - maar ik zal meteen commentaar krijgen - dat zij moet regisseren. Julie kan goed leiding geven, delegeren, verstandig leiding geven ook. (protest van Julie) Ik wil het zeker niet opblazen, maar ik heb ontdekt dat zij die gave heeft. Ik merk het verschil, want ik heb die niet.'

Julie: 'Ik zie rond mij alleen mijn vader en zijn collega's bezig, acteurs die geslaagd zijn. Ik heb nooit ondervonden wat dat is: een acteur die thuis zit en geen werk heeft. Maar ik beseft wel dat veel acteurs dat lot beschoren is. Dus ben ik ervan overtuigd dat je alleen acteur kunt worden als je dat echt wilt, als je jezelf ervoor in bochten wilt wringen, je ego aan de kant wilt schuiven. En dat heb ik niet. Ik heb geen zin om voortdurend zo onzeker te zijn. Als ik voor het theaterwereldje kies, dan zal het veeleer in de regie zijn.'

Warre (tegen zijn dochter): 'Heb jij al dingen gehoord of gezien of meegemaakt waarvan je denkt: daarmee zou ik in het theater wel iets kunnen doen? Ik ben natuurlijk veel ouder, maar als ik dingen oppik uit het nieuws, uit de actualiteit, dan denk ik automatisch: hoe zouden we dat op het toneel kunnen brengen? Ik schrijf ook veel op, mooie dingen die ik hoor, of ik houd knipsels bij. En ik heb met dat materiaal ook echt iets kunnen doen, ik heb er een voorstelling mee gemaakt, hoewel ik geen schrijver ben. Maar voor jou ligt dat wellicht nog veel meer open.'

Julie: 'Ik durf niet te kiezen. Nog niet. Ik voel nog geen innerlijke drang om te gaan regisseren. Misschien ga ik wel psychologie studeren, dat is mijn plan B. Er zijn zoveel keuzes die ik kan maken, er is nog zoveel tijd.'

Warre: 'Ik begrijp wat je wil zeggen, en het klopt ook, maar voor mij is dat begrip "tijd" met de jaren helemaal anders

geworden. Ik weet heel goed: als ik bepaalde dingen nog wil doen, kan ik beter niet te lang wachten. Ik heb zelf ook altijd geleefd met de idee dat het eindeloos was, maar nu voel ik, misschien vooral sinds ik vijftig ben geworden, dat er een houdbaarheidsdatum is.'

Julie: 'Maar dat lijkt me positief, want jij weet tenminste wat je wil doen. Ik weet dat nog niet. Als je al een veld hebt waarin je actief bent, kun je nagaan wat er nog uit te halen valt en wat niet. Maar mijn veld is nog... (stilte)'

Warre: 'Eindeloos.'

Julie: 'Ja, of toch veel groter dan het jouwe. Het gras afrijden in mijn veld is geen pretje (lacht).'

Jij wist wel al van kindsbeen af dat je acteur wou worden, Warre?

Warre: 'Ja, eigenlijk wel. Het klimaat was natuurlijk anders, maar ik zat zelf ook anders ineen dan Julie. Ik zou ook niet weten wat ik anders was geworden. Wat zou ik nu kunnen doen in de wereld? Ik heb natuurlijk ook mijn twijfels gehad. Ik twijfel trouwens nog altijd heel erg. Dat is mijn persoonlijkheid.'

Julie: 'Dus dat heb ik van jou, dat twijfelen.'

Warre: 'Ja, wellicht. Ik kijk ook op naar mensen die een veel rechter parcours hebben afgelegd. Acteurs die stevast hun eigen ding doen en daar niet of nauwelijks van afwijken. Zelf ben ik veel meer een losbol en dat heeft iets charmants,

want ik heb rollen gedaan waarvan ik achteraf dacht: hey, dat was fijn. Maar het omgekeerde heb ik evengoed gehad, dat ik dacht: wat heb ik nu aangenomen? Afwisseling is leuk, maar het kan ook ontwaarden in allemaal losse flodders.'

'Ik vind het trouwens spijtig dat mensen vaak de neiging hebben iets komisch aan mij te plakken. Het moet een beetje luchtig, de Warre zal dat wel doen. Terwijl ik zelf veel meer de behoefte heb om serieuze dingen te doen. Die kant van mij vind ik belangrijker. Maar ik heb hem zelf te weinig opgezocht.'

Was het fijn om het kind van een acteur te zijn, Julie?

Julie: 'Ook dat is voor ons altijd zo'n non-event geweest. Andere mensen hebben andere beroepen en jij (keert zich naar haar vader) was gewoon een goede papa - los van je beroep.'

Warre: 'Terwijl ik me met de opvoeding nauwelijks heb beziggehouden. Ik was er niet vaak.'

Vind je dat een gemis? Of zijn de dingen gewoon zo gelopen?

Warre: 'Ik voel het als een gemis. Als een persoonlijk verwijt vooral. Ik ben niet zo'n family man, helemaal niet. Ik zie hoe andere ouders vaak uitkijken naar de uren dat ze niet moeten werken en met hun kinderen bezig kunnen zijn. Maar voor mij was mijn werk altijd het belangrijkste. Is dat goed of slecht, ik weet het niet.'

'Ik heb natuurlijk mijn verantwoordelijkheid genomen, ik heb ervoor gezorgd dat mijn kinderen een goed leven hadden en dat het financieel allemaal in orde was. Maar Trix, mijn vrouw, was veel meer betrokken bij hun dagelijkse, banale of minder banale probleempjes. Daar stond ik veel verder van af. Het kon er ook niet meer bij, doordat ik zo druk bezig was.'

Julie (tegen haar vader): 'Jij hebt bijvoorbeeld ook geen behoefte om raad te geven. Stel dat ik zou twifelen aan mijn lief of mijn vrienden. Dan zou jij zeggen: tja, je moet het voelen.'

Warre: 'Ik praat daar nochtans graag over, hoor. Als je met die vragen zou komen, zou ik ze wel belangrijk vinden. Maar om daar dagelijks mee bezig te zijn: neen.'

'Mijn vrouw en ik zijn ook heel andere mensen, niet in negatieve zin, maar we zijn anders. En dat heeft zijn voor- en nadelen.'

Julie: 'Ik heb nooit het gevoel dat jij ongeïnteresseerd bent. De taken zijn gewoon altijd zo verdeeld geweest.'

En waarom dan toch dat schuldgevoel?

Warre: 'Omdat ik zoveel honger had om mezelf waar te maken. Ik ben zelf het middelpunt van mijn leven. Ik ben daar niet fier op, maar zo was het, en zo is het nog altijd. Ik moet veel moeite doen om me in een ander te verplaatsen.'

'Anderzijds vind ik ook dat

je niet te veel moet sturen. Ik vind dat ik als kind - en dat is geen verwijt aan mijn ouders - te veel beperkt ben geweest. Mijn ouders waren eenvoudige mensen die meteen dachten, als iets wat te groot of te speciaal werd: doe maar gewoon. Terwijl ik vind dat je kinderen ook vrij moet laten.'

Julie: 'Ik apprecieer die vrijheid ook. Er zijn periodes geweest dat ik heel hard nodig had wat mama ons gaf, maar nu zijn er ook momenten dat ik het daar al eens wat moeilijker mee heb. Dat ik wil loskomen, die typische dingen waar een twintiger mee worstelt. Dus die vrijheid die jij geeft, is op dit moment niet zo slecht.'

Warre: 'Jullie moeder heeft de dingen graag onder controle, met goede bedoelingen, maar ze is daar anders in dan ik.'

Julie: 'Ze is gewoon betrokken en bezorgd. Een hechte mama. Als jij wat meer zo was geweest, was zij daar misschien minder ver in gegaan. Jullie werken samen en jullie doen elk andere dingen.'

Warre: 'Ik heb, met mijn zoon, ook fouten gemaakt door op bepaalde dingen te overreageren. Dus denk ik nu: als dat opvoeding is, laat het dan maar.'

Julie: 'Met de computer? (lacht)' Warre: 'Bijvoorbeeld. Dan denk ik: laat hem maar doen. Hij zal er wel iets op vinden. Misschien groeit hij eruit of gaat hij er iets nuttigs mee doen, wie weet.'

Heeft hij ook acteertalent?

Warre: 'Ja, ik vind dat hij mooi speelt. Hij heeft woord gevolgd en dat deed hij erg goed. Maar hij heeft de deur van de academie nu achter zich dichtgetrokken - hij is achttien - en hij weet nog niet wat hij gaat doen.'

Julie: 'Hij zei vroeger altijd dat hij Toon Hermans wou worden - hij is erg grappig. Trouwens, ik denk net aan iets waar papa wel een erg stimulerende factor in geweest is.' (wacht even)
Warre: 'In fruit eten.'

Julie (lacht): 'Dat ook. En in stoppen met roken. (Warre schudt zijn hoofd) Toch wel, in het toilet hingen er altijd artikels over de gevolgen van roken. Dus je trekt het je wel aan.'

Warre: 'Ik ben een wat afwezige vader geweest, maar het is mijn grote droom met mijn twee kinderen samen iets op het podium te doen. Over ons leven bijvoorbeeld, vertaald in een stuk. Niet dat ik dat leven zo bijzonder vind - ik heb nog maar weinig meegemaakt - maar ik houd van het persoonlijke, ik zie graag acteurs bezig die iets vertellen wat op de een of andere manier uit hun eigen leven komt. Ik heb zelf één zo'n voorstelling gemaakt en ik merk dat die mij het dierbaarst is.'

'Als ik Julie bezig zie, denk ik: zij is mijn dochter. Niet dat ze beter is dan anderen, maar ze is mijn dochter, mijn familie. Met dat uitgangspunt iets kunnen doen op het podium, dat lijkt me bijzonder. En hopelijk herkennen andere mensen zich daarin.'

Wat bewonderen jullie in elkaar?

Warre: 'Ik ben trots op de weg die ze al heeft afgelegd en op de ruggengraat die ze heeft. Ze staat stevig in het leven, met de voeten op de grond. Ik vind van mezelf dat ik dat mis, en ik worstel daar nog altijd mee, zelfs op mijn gevorderde leeftijd.'

Julie: 'Ach, jij denkt altijd dat jij geen ruggengraat hebt en anderen wel, maar je hebt toch ook een mooi parcours afgelegd. Jij kunt echt iets, je hebt jezelf daarin ontwikkeld en je hebt er altijd weer voor gekozen - ook als andere dingen daarvoor moesten buigen. Dat vind ik mooi.'

'En je bent gewoon een innemende vent, zo is het toch?'

De blinde koning (+12). Van 16 september tot en met 9 oktober in Het Paleis, Antwerpen. (03-202.83.60).